

[Else Zeuthen.]

for socialpolitisk forskning, men henviser i øvrigt til, at dette bedst kan foregå ved universiteterne og under socialministeriets statsvidenskabelige konsulent.

I dag gentager det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen forslaget om, at der nedsættes en kommission til at behandle hele spørgsmålet om rationalisering af vor sociale lovgivning. Om dette sidste forslag vil jeg gerne sige, at forskningen jo ikke drejer sig om en engangsforanstaltning. På så stort et område, der som dette er under stadig udvikling, er det af den allerstørste betydning, at der er et organ, som til stadighed kan have fingeren på pulsen, og som til stadighed kan være med til at kontrollere, om de resultater, som vi gerne skulle opnå, også virkelig opnås. Derfor mener vi aldeles ikke, at en kommission er tilstrækkelig til at opnå det, vi ønsker.

I øvrigt går jeg ud fra, at det overvejende er af økonomiske grunde, at mindretallet har denne indstilling til lovforslaget. Jeg vil påstå, at oppositionen skylder os et bevis for, at arbejdet vil blive billigere at udføre ved, at det henvises til universiteterne, således som man har foreslået. Jeg vil gerne understrege, at der foregår i øjeblikket ikke noget socialpolitisk forskningsarbejde med masseundersøgelser og efterprøvningsarbejde, således som det skal foretages af socialforskningsinstituttet. Skal et sådant arbejde først etableres, vil det nok vise sig, at det koster penge, især hvis det skal foregå ved begge universiteter; og når det tages i betragtning, at den højtærede socialminister over for udvalget har gjort opmærksom på, at der under de forskellige styrelsesgrene og især under socialministeriets konsulent vil kunne spares væsentlige beløb ved instituttets oprettelse, bør man nok regne med, at den udvej, oppositionen peger på, alt i alt ikke vil blive billigere end det her foreslåede institut. Når man, således som det er hævdet i dag, virkelig vil drive forskningsarbejde på dette område, der som bekendt koster staten over 2 milliarder kroner om året, vil jeg i denne forbindelse fremhæve, at vore universiteter har selvbestemmelsesret. Det har de haft fra gammel tid, og det er vi stolte af. Så vidt jeg kan se, vil det ikke være foreneligt med universiteternes

selvbestemmelsesret, at de påtager sig en sådan opgave, idet man derved ikke i praksis kan sikre sig, at det netop er de mest påkrævede undersøgelser, som bliver gennemført.

Jeg vil gerne tilføje, at vi også kan billige den højtærede socialministers ændringsforslag om en ændret sammensætning af forskningsrådet. Det bliver mindre, det kommer til at rumme repræsentanter for den kommunale socialforsorg, men det bevarer sit videnskabelige og af særinteresser uafhængige præg, og det lægger vi hovedvægten på.

Det er min overbevisning, at tiden vil give os ret i vort syn på betydningen af social forskning, og at man vil komme til at indse, at vi ikke på dette område kan undvære forskning, så lidt som vi kan det inden for landbrug og industri, hvor det er almindeligt anerkendt, og hvor der anvendes langt større beløb.

Med disse ord skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale, at man stemmer for de af socialministeren stillede ændringsforslag og for det således ændrede lovforslag.

Guðrun Björner: De stillede ændringsforslag betyder en så stor forenkling af hele institutionen, at retsforbundet med glæde kan stemme for dem og herefter for hele lovforslaget.

Jeg synes, det er værd at bemærke, at den ændring, der går ud på at stryge hele det store repræsentantskab, er kommet i stand ved de konservatives og venstres udmærkede arbejde på dette område, og selv om flertallet vidste, at man ikke ville få mindretallet til at stemme for lovforslaget, har det dog alligevel tiltrådt dette ændringsforslag. Det er en fornøftig ændring, som hele udvalget kan tiltræde, men jeg synes ikke, det bør forbigås i tavshed, at venstre og de konservative har været medvirkende hertil.

Ragnhild Andersen: Min gruppe kan tiltræde de af socialministeren stillede og af udvalgets flertal tiltrådte ændringsforslag.

Hvad selve lovforslaget om oprettelse af et socialforskningsinstitut angår, udtalte jeg ved første behandling, at min gruppe nærede visse bekymringer for, at et sådant institut ved fremtidig social lovgivning